

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

10726 *Llei 41/2015, de 5 d'octubre, de modificació de la Llei d'enjudiciament criminal per a l'agilitació de la justícia penal i l'enfortiment de les garanties processals.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono:

PREÀMBUL

I

La proposta de Codi processal penal presentada per la Comissió Institucional per a l'elaboració d'un text articulat de Llei d'enjudiciament criminal, constituïda per Acord del Consell de Ministres de 2 de març de 2012, actualment sotmès a informació pública i debat, planteja un canvi radical del sistema de justícia penal la implantació del qual requereix un consens ampli. Mentre el debat esmentat es manté, en la confiança de trobar el màxim concert possible sobre el nou model processal penal, és necessari afrontar immediatament algunes qüestions que no poden esperar a ser resoltes amb la promulgació del nou text normatiu que substitueixi la més que centenària Llei d'enjudiciament criminal.

Aquesta Llei regula les qüestions que no requereixen desplegament mitjançant una llei orgànica, que han de tenir una regulació paral·lela en una norma amb el rang esmentat, i que són les següents: a) la necessitat d'establir disposicions eficaces d'agilitació de la justícia penal amb la finalitat d'evitar dilacions indegudes, b) la previsió d'un procediment de decomís autònom, c) la instauració general de la segona instància, d) l'ampliació del recurs de cassació i e) la reforma del recurs extraordinari de revisió.

II

Hi ha certes mesures, d'implantació senzilla, que permeten evitar dilacions innecessàries, sense cap minva dels drets de les parts: a) la modificació de les regles de connexitat i la seva aplicació en la determinació de la competència dels tribunals; b) la reforma del règim de remissió per la policia judicial als jutjats i al Ministeri Fiscal dels atestats relatius a delictes sense autor conegut; c) la fixació de terminis màxims per a la instrucció; i d) la regulació d'un procediment monitori penal.

La reforma de les regles de connexitat suposa una racionalització dels criteris de conformació de l'objecte del procés, amb la finalitat que tinguin el contingut més adequat per a la seva substanciació ràpida i eficaç. Amb això es pretén evitar l'automatisme en l'acumulació de causes i l'elefantiasi processal que es posa de manifest en els denominats macroprocessos. L'acumulació per connexió només té sentit si concorren certes circumstàncies taxades que s'expressen a l'article 17.1 i 2 de la Llei d'enjudiciament criminal, quan el coneixement dels assumptes per separat no sigui més aconsellable. Aquesta valoració de la concurrència de les regles i les condicions de connexitat correspon en exclusiva al jutge instructor. La novetat de la reforma consisteix a establir que la simple analogia o relació entre si no constitueix una causa de connexió i només es justifica l'acumulació quan, a instància del Ministeri Fiscal, en la seva condició de defensor de la legalitat i de l'interès públic, el jutge ho consideri més convenient per a l'aclariment dels fets i la determinació de les responsabilitats procedents, llevat que suposi una complexitat

o dilació excessiva per al procés, i sempre que amb això no s'alteri la competència. Així, a més, s'ha d'evitar el tràfec freqüent de causes entre diferents jutjats a la recerca del que hagi de conèixer de l'assumpte per una simple coincidència de la persona a qui s'atribueixen diferents delictes.

També constitueix una mesura d'agilitació, senzilla de portar a la pràctica, la consistent a evitar l'ús irracional dels recursos humans i materials de l'Administració de justícia per gestionar els atestats policials sense autor conegut, atès que en els jutjats donen lloc a innecessàries obertures de diligències que són immediatament arxivades prèvia conformitat del Ministeri Fiscal. Es tracta d'una feina supèrflua i pertorbadora. Per garantir un control judicial adequat és suficient que la policia judicial conservi els atestats esmentats a disposició de jutges i fiscals. No obstant això, la remissió a l'autoritat judicial és preceptiva en tot cas respecte a matèries especialment sensibles, com són els delictes contra la vida, contra la integritat física, contra la llibertat i indemnitat sexuals o els delictes relacionats amb la corrupció. També s'han de remetre tots els atestats en els quals, passades les primeres setanta-dues hores, la policia judicial practiqui qualsevol diligència tendent a la identificació de l'autor, sempre que doni algun resultat. Es tracta de garantir que no hi hagi investigacions autònomes de la policia, però també d'evitar que totes les causes acabin recalant en els jutjats quan no hi hagi cap avanç respecte de la situació inicial.

D'altra banda, seguint la proposta de la Comissió Institucional abans esmentada, per a la finalització de la instrucció, se substitueix el termini exigut i inoperant d'un mes de l'article 324 de la Llei d'enjudiciament criminal per terminis màxims realistes el transcurs dels quals sí provoca conseqüències processals. Es distingeixen els assumptes senzills dels complexos, i la seva qualificació inicial correspon a l'òrgan instructor. Es preveu la possibilitat de la pròrroga d'aquests últims a instància del Ministeri Fiscal, com a garant de la legalitat ex article 124 de la Constitució, i en tot cas, escoltades les parts personades, i, per a tots els supòsits, d'una pròrroga excepcional a instància de qualsevol de les parts personades i escoltades les altres, amb molta flexibilitat, però de manera que finalment hi hagi un límit temporal infranquejable en què el sumari o les diligències prèvies hagin de concloure i s'hagi d'adoptar la decisió que sigui procedent, bé la continuació del procediment ja en fase intermèdia, bé el sobreseïment de les actuacions. Per determinar els terminis ordinaris de sis i de divuit mesos, segons es tracti d'un assumpte senzill o complex, respectivament, s'han pres com a referència els terminis mitjans de durada de la instrucció, tal com es reflecteixen en els estudis estadístics judicials i fiscals. Es tracta, doncs, de terminis fiables en què les diligències instructores ja han d'haver complert les seves finalitats. No obstant això, el sistema preveu regles d'adequació dels terminis a la realitat de la instrucció, de manera que una causa inicialment declarada senzilla es pugui transformar en complexa, i que situacions com la declaració del secret de les actuacions, la qual cosa de fet ocorre en el supòsit d'intervenció de les comunicacions, no afectin el còmput dels terminis, atès que en aquest cas es veu interromput. Altre tant succeeix si l'instructor acorda el sobreseïment provisional en considerar que no es pot avançar de manera positiva en la tramitació de la causa per qualssevol circumstàncies. Com a clàusula de tancament d'aquesta nova regulació s'elimina qualsevol risc d'impunitat pel transcurs dels terminis esmentats atès que s'exclou que el seu esgotament doni lloc a l'arxivament automàtic de les actuacions, fora dels supòsits en què sigui procedent el sobreseïment lliure o provisional de la causa.

Adicionalment, com també va proposar la Comissió, s'estableix el procés per acceptació de decret. Es tracta d'un procediment monitori penal que permet la conversió de la proposta sancionadora feta pel Ministeri Fiscal en sentència ferma quan es compleixen els requisits objectius i subjectius previstos i l'encausat dona la seva conformitat, amb assistència lletrada preceptiva. Seguint un model d'èxit provat en el dret comparat, s'instaura un mecanisme d'acceleració de la justícia penal que és summament eficaç per descongestionar els òrgans judicials i per dispensar una resposta punitiva ràpida davant delictes d'escassa gravetat la sanció dels quals pugui quedar en una multa o en treballs en benefici de la comunitat, totalment respectuós amb el dret de defensa. L'objectiu d'aquesta reforma és l'establiment d'una via de resolució anticipada de les causes penals

per a delictes de menys entitat, aplicable independentment del procediment que els correspongui. És, doncs, aplicable tant als delictes lleus com als delictes menys greus que estiguin dins del seu àmbit material d'aplicació, a instància del Ministeri Fiscal i abans de la conclusió de la fase d'instrucció. També respon a la possibilitat de culminar la fase de diligències d'investigació del Ministeri Fiscal amb una elevació de les actuacions al jutjat d'instrucció que impliqui no ja la posada en coneixement del fet sinó, *de facto*, la sol·licitud de la sentència i pena corresponent. La seva aplicació efectiva implica una reducció significativa de les instruccions i els judicis orals ulteriors, la qual cosa redunda també en benefici de l'escurçament de la denominada «fase intermèdia» dels procediments.

III

La Directiva 2014/42/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 3 d'abril de 2014, sobre l'embarcament i el decomís dels instruments i del producte del delictes a la Unió Europea, exigeix als estats membres articular cursos per a la seva implementació, en especial per permetre l'efectivitat de les noves figures de decomís. Es regula així un procés de decomís autònom que permeti la privació de la titularitat dels béns procedents del delictes malgrat que l'autor no pugui ser jutjat. El procediment respon a un equilibri entre l'agilitat que li és pròpia i les garanties per a les persones demandades. S'ha optat per la remissió al procediment verbal de la Llei d'enjudiciament civil, la qual cosa contribueix a la seguretat jurídica. S'han inclòs, no obstant això, les especialitats pròpies del procediment en l'articulat i un sistema de recursos basat en el procediment abreujat. Es preveu, a més, la fase d'execució dels béns decomissats, en la qual la investigació associada l'ha de dirigir el Ministeri Fiscal, sense detriment de les funcions investigadores d'aquest en la fase prejudicial. Aquesta regulació s'ha de posar en context amb les modificacions del decomís que per la seva banda introdueix la reforma del Codi penal, i en concret, com a complement d'aquella, ara s'ha previst la intervenció en el procediment dels tercers que es puguin veure afectats pel decomís. Els seus drets es garanteixen no tan sols en aquest procediment, sinó amb l'articulació d'un recurs d'anul·lació, per remissió novament a la Llei d'enjudiciament civil, en cas que la resolució s'hagi dictat sense considerar la seva condició d'interessat en la causa.

IV

Malgrat que la Llei orgànica del poder judicial estableix les previsions orgàniques oportunes per a la generalització de la segona instància en el procés penal, en desenvolupament del dret que reconeix l'article 14.5 del Pacte internacional de drets civils i polítics, segons el qual qualsevol condemnat per un delictes pot sotmetre la causa a revisió davant un tribunal superior, l'absència de regulació processal del recurs d'apel·lació contra les sentències dictades per les audiències provincials i per la Sala Penal de l'Audiència Nacional, prèvia celebració d'un judici davant d'aquests òrgans judicials, manté una situació insatisfactòria que, atès que s'ha de compensar amb més flexibilitat en l'entesa dels motius del recurs de cassació, desvirtua la funció del Tribunal Suprem com a màxim intèrpret de la llei penal. Per això, es procedeix a generalitzar la segona instància, i s'estableix la mateixa regulació actualment prevista per a l'apel·lació de les sentències dictades pels jutjats penals en el procés abreujat, si bé s'adapta a les exigències tant constitucionals com europees. S'ha considerat oportú completar la regulació del recurs d'apel·lació amb noves previsions legals relatives a l'error en la valoració de la prova com a fonament del recurs i al contingut de la sentència que l'òrgan *ad quem* pot dictar en aquestes circumstàncies, la finalitat última de les quals és ajustar la reglamentació d'aquesta matèria a la doctrina constitucional i, en particular, a les exigències que dimanen del principi d'immediatesa. En relació amb el que s'ha esmentat primer, quan l'acusació al·legui aquest motiu com a base del seu recurs ja sigui a fi d'anul·lar una sentència absolutòria, ja per agreujar les condicions fixades en una de condemnatòria, ha de justificar la insuficiència o falta de racionalitat d'aquesta o el seu apartament manifest de les màximes d'experiència o l'omissió de qualsevol raonament sobre alguna de les proves

practicades, sempre que siguin rellevants, o la nul·litat de les quals hagi estat declarada improcedentment. En aquesta tessitura, el tribunal d'apel·lació veu limitades les seves facultats a declarar la nul·litat de la sentència quan sigui procedent, i ha de fixar l'abast d'aquesta declaració, això és, si afecta exclusivament la resolució de l'òrgan *a quo* o si s'ha d'estendre al judici oral i, en aquest últim cas, si s'ha de donar una nova composició a aquest òrgan amb l'objecte de garantir-ne la imparcialitat.

V

Juntament amb la reforma de la segona instància és necessari remodelar la cassació per aconseguir que compleixi de manera eficaç la seva funció unificadora de la doctrina penal. Actualment un percentatge limitat de delictes té accés al recurs de cassació i, per consegüent, la seva interpretació unificadora la porten a terme les audiències provincials, la qual cosa no garanteix un tractament homogeni per a tot Espanya. A aquesta realitat s'uneixen les reformes successives del Codi penal, a impulsos d'exigències socials, transposició de directives europees o amb motiu del compliment de normatives internacionals, l'última de les quals en virtut de la Llei orgànica 1/2015, de 30 de març, ha suposat canvis profunds en la llei substantiva. Davant d'aquesta situació es feia imprescindible una reforma de l'àmbit material del recurs de cassació per permetre que el Tribunal Suprem aportés la uniformitat exigible en aquestes matèries.

Per fer possible l'accés dels nous delictes al recurs de cassació la reforma preveu diferents mesures que han d'actuar com a contrapesos per equilibrar el model i fer-lo plenament viable. En primer lloc, es generalitza el recurs de cassació per infracció de llei, si bé delimitat al motiu primer de l'article 849, i reservant la resta dels motius per als delictes de més gravetat. En segon lloc, s'exclouen del recurs de cassació les sentències que no siguin definitives, això és, les que es limitin a declarar la nul·litat de les resolucions recaigudes en primera instància, ja que es considera que en aquestes situacions la cassació es convertiria en un tràmit superflu i dilatori, sense que suposi sostreure la causa al coneixement del Tribunal Suprem, atès que aquesta via impugnativa ha de romandre oberta una vegada resoltes les causes de nul·litat. I, finalment, s'institueix la possibilitat que el recurs pugui ser inadmès a tràmit mitjançant providència «succintament motivada» per unanimitat dels components de la Sala quan no tingui interès cassacional, encara que exclusivament quan es tracti de recursos interposats contra sentències dictades per les audiències provincials o la Sala Penal de l'Audiència Nacional. Als efectes de determinar l'existència d'aquest interès cassacional s'han de prendre en consideració diversos aspectes, entre d'altres, els següents: si la sentència recorreguda s'oposa obertament a la doctrina jurisprudencial emanada del Tribunal Suprem, si resol qüestions sobre les quals hi hagi jurisprudència contradictòria de les audiències provincials, o si aplica normes que no faci més de cinc anys que estan en vigor, sempre que, en aquest últim cas, no hi hagi una doctrina jurisprudencial del Tribunal Suprem ja consolidada relativa a normes anteriors amb el mateix contingut o similar.

D'aquesta manera, hi haurà doctrina de la Sala Segona del Tribunal Suprem en totes les matèries, substantives, processals i constitucionals.

VI

Finalment, la necessitat d'establir a l'ordenament espanyol una via legal de compliment de les sentències dictades pel Tribunal Europeu de Drets Humans, fins ara sense cap altra cobertura que la interpretació jurisprudencial, imposa la reforma dels motius del recurs de revisió, en el marc de la millora tècnica dels diversos supòsits i amb inclusió també de la possibilitat d'impugnació de sentències penals que puguin ser contradictòries amb la dictada posteriorment en un altre ordre jurisdiccional sobre una qüestió prejudicial no devolutiva i de les sentències dictades en els procediments de decomís autònom en cas que la ulterior sentència penal recaiguda en el procediment principal no consideri acreditat el fet delictiu que va habilitar el decomís.

Article únic. *Modificació de la Llei d'enjudiciament criminal.*

La Llei d'enjudiciament criminal es modifica en els termes següents:

U. Es modifica l'apartat 3 de l'article 14, que queda redactat de la manera següent:

«3. Per al coneixement i la decisió de les causes per delictes als quals la Llei assenyali pena privativa de llibertat de durada no superior a cinc anys o pena de multa sigui quina sigui la quantia, o qualssevol altres de diferent naturalesa, bé siguin úniques, conjuntes o alternatives, sempre que la durada d'aquestes no excedeixi els deu anys, així com per delictes lleus, siguin incidentals o no, imputables als autors d'aquests delictes o a altres persones, quan la comissió del delictes lleu o la seva prova estiguin relacionades amb aquells, el jutge penal de la circumscripció on es va cometre el delictes, o el jutge penal corresponent a la circumscripció del jutjat de violència sobre la dona, si s'escau, o el jutge central penal en l'àmbit que li és propi, sense perjudici de la competència del jutge d'instrucció de guàrdia del lloc de comissió del delictes per dictar sentència de conformitat, del jutge de violència sobre la dona competent, si s'escau, en els termes que estableix l'article 801, així com dels jutjats d'instrucció competents per dictar sentència en el procés per acceptació de decret.»

Dos. Es modifica l'article 17, que queda redactat de la manera següent:

«1. Cada delictes dóna lloc a la formació d'una única causa.

No obstant això, els delictes connexos s'han d'investigar i enjudiciar en la mateixa causa quan la investigació i la prova en conjunt dels fets siguin convenients per al seu aclariment i per a la determinació de les responsabilitats procedents llevat que suposi una complexitat o dilació excessiva per al procés.

2. Als efectes de l'atribució de jurisdicció i de la distribució de la competència es consideren delictes connexos:

1r Els comesos per dues persones reunides o més.

2n Els comesos per dues persones o més en diferents llocs o temps si ha precedit concert per a això.

3r Els comesos com a mitjà per perpetrar-ne d'altres o facilitar-ne l'execució.

4t Els comesos per procurar la impunitat d'altres delictes.

5è Els delictes d'afavoriment real i personal i el blanqueig de capitals respecte al delictes antecedent.

6è Els comesos per diverses persones quan s'ocasionin lesions o danys recíprocs.

3. Els delictes que no siguin connexos però hagin estat comesos per la mateixa persona i tinguin analogia o relació entre si, quan siguin de la competència del mateix òrgan judicial, es poden enjudiciar en la mateixa causa, a instància del Ministeri Fiscal, si la investigació i la prova en conjunt dels fets són convenients per al seu aclariment i per a la determinació de les responsabilitats procedents, llevat que suposi una complexitat o dilació excessiva per al procés.»

Tres. Es modifica l'article 284, que queda redactat de la manera següent:

«1. Immediatament que els funcionaris de la policia judicial tinguin coneixement d'un delictes públic o siguin requerits per prevenir la instrucció de diligències per raó d'algun delictes privat, ho han de participar a l'autoritat judicial o al representant del Ministeri Fiscal, si ho poden fer sense cessar en la pràctica de les diligències de prevenció. Si passa altrament, ho han de fer així que les hagin acabat.

2. No obstant això, quan no hi hagi autor conegut del delicte la policia judicial ha de conservar l'atestat a disposició del Ministeri Fiscal i de l'autoritat judicial, sense enviar-l'hi, llevat que concorri alguna de les circumstàncies següents:

- a) Que es tracti de delictes contra la vida, contra la integritat física, contra la llibertat i indemnitat sexuals o de delictes relacionats amb la corrupció;
- b) Que es practiqui qualsevol diligència després que hagin transcorregut setanta-dues hores des de l'obertura de l'atestat i aquestes hagin tingut algun resultat; o
- c) Que el Ministeri Fiscal o l'autoritat judicial en sol·licitin la remissió.

De conformitat amb el dret que reconeix l'article 6 de la Llei 4/2015, de 27 d'abril, de l'Estatut de la víctima del delicte, la policia judicial ha de comunicar al denunciant que en cas que no s'identifiqui l'autor en el termini de setanta-dues hores, les actuacions no es remetran a l'autoritat judicial, sense perjudici del seu dret a reiterar la denúncia davant la fiscalia o el jutjat d'instrucció.

3. Si han recollit armes, instruments o efectes de qualsevol classe que puguin tenir relació amb el delicte i es trobin en el lloc en què aquest es va cometre o als seus voltants, o en poder del reu o en una altra part coneguda, han d'estendre una diligència que expressi el lloc, el temps i l'ocasió en què es trobin, que ha d'incloure una descripció minuciosa perquè es pugui formar una idea exacta d'aquests efectes i de les circumstàncies de la seva troballa, que es pot substituir per un reportatge gràfic. La diligència l'ha de signar la persona en poder de la qual s'hagin trobat.

4. La confiscació d'efectes que puguin pertànyer a una víctima del delicte s'ha de comunicar a aquesta. La persona afectada per la confiscació pot recórrer en qualsevol moment la mesura davant el jutge d'instrucció de conformitat amb el que disposa el paràgraf tercer de l'article 334.»

Quatre. El primer paràgraf de l'article 295 queda redactat de la manera següent:

«En cap cas els funcionaris de policia judicial poden deixar transcórrer més de vint-i-quatre hores sense donar coneixement a l'autoritat judicial o al Ministeri Fiscal de les diligències que hagin practicat, excepte en els casos de força major i en el que preveu l'apartat 2 de l'article 284.»

Cinc. Se suprimeix l'article 300.

Sis. Es modifica l'article 324, que queda redactat en els termes següents:

«1. Les diligències d'instrucció s'han de practicar durant el termini màxim de sis mesos des de la data de la interlocutòria d'incoació del sumari o de les diligències prèvies.

No obstant això, abans de l'expiració d'aquest termini, l'instructor, a instància del Ministeri Fiscal i prèvia audiència de les parts, pot declarar la instrucció complexa als efectes que preveu l'apartat següent quan, per circumstàncies sobrevingudes a la investigació, aquesta no es pugui completar raonablement en el termini estipulat o concorrin de manera sobrevinguda algunes de les circumstàncies que preveu l'apartat següent d'aquest article.

2. Si la instrucció és declarada complexa el termini de durada de la instrucció és de divuit mesos, que l'instructor de la causa pot prorrogar pel mateix termini o un d'inferior a instància del Ministeri Fiscal i prèvia audiència de les parts. La sol·licitud de pròrroga s'ha de presentar per escrit, almenys, tres dies abans de l'expiració del termini màxim.

Contra la interlocutòria que desestima la sol·licitud de pròrroga no es pot interposar cap recurs, sense perjudici que es pugui reproduir aquesta petició en el moment processal oportú.

Es considera que la investigació és complexa quan:

- a) recaigui sobre grups o organitzacions criminals,
- b) tingui per objecte nombrosos fets punibles,
- c) involucri una gran quantitat d'investigats o víctimes,
- d) exigeixi la realització de perícies o de col·laboracions sol·licitades per l'òrgan judicial que impliquin l'examen de documentació abundant o anàlisis complicades,
- e) impliqui la realització d'actuacions a l'estranger,
- f) necessiti la revisió de la gestió de persones juridicoprivades o públiques, o
- g) es tracti d'un delictes de terrorisme.

3. Els terminis que preveu aquest article queden interromputs:

- a) en cas que s'acordi el secret de les actuacions, durant la durada d'aquest, o
- b) en cas que s'acordi el sobreseïment provisional de la causa.

Quan s'aixequi el secret o es reobrin les diligències, la investigació ha de continuar pel temps que resti fins a completar els terminis que preveuen els apartats anteriors, sense perjudici de la possibilitat d'acordar la pròrroga que preveu l'apartat següent.

4. Excepcionalment, abans del transcurs dels terminis que estableixen els apartats anteriors o, si s'escau, de la pròrroga que s'hagi acordat, si així ho sol·licita el Ministeri Fiscal o alguna de les parts personades, perquè concorrin raons que ho justifiquin, l'instructor, prèvia audiència de les altres parts, pot fixar un nou termini màxim per a la finalització de la instrucció.

5. Quan el Ministeri Fiscal o les parts, si s'escau, no hagin fet ús de la facultat que els confereix l'apartat anterior, no poden sol·licitar les diligències d'investigació complementàries que preveuen els articles 627 i 780 d'aquesta Llei.

6. El jutge ha de concloure la instrucció quan entengui que ha complert la seva finalitat. Transcorregut el termini màxim o les seves pròrrogues, l'instructor ha de dictar la interlocutòria de conclusió del sumari o, en el procediment abreujat, la resolució que sigui procedent de conformitat amb l'article 779. Si l'instructor no ha dictat alguna de les resolucions esmentades en aquest apartat, el Ministeri Fiscal ha d'instar al jutge que acordi la decisió que sigui oportuna. En aquest cas, el jutge d'instrucció ha de resoldre sobre la sol·licitud en el termini de quinze dies.

7. Les diligències d'investigació acordades abans del transcurs dels terminis legals són vàlides, sense perjudici de la seva recepció després de l'expiració d'aquests terminis.

8. En cap cas el mer transcurs dels terminis màxims que fixa aquest article dona lloc a l'arxivament de les actuacions si no concorren les circumstàncies que preveuen els articles 637 o 641.»

Set. S'afegeix un paràgraf tercer a l'apartat 2 de l'article 790, que queda redactat de la manera següent:

«Quan l'acusació al·legui error en la valoració de la prova per demanar l'anul·lació de la sentència absolutòria o l'agreuament de la condemnatòria, és necessari que es justifiqui la insuficiència o la falta de racionalitat en la motivació fàctica, l'apartament manifest de les màximes d'experiència o l'omissió de qualsevol raonament sobre alguna o algunes de les proves practicades que puguin tenir rellevància o la nul·litat de les quals hagi estat declarada improcedent.»

Vuit. Es modifica l'article 792, que queda redactat de la manera següent:

«1. La sentència d'apel·lació s'ha de dictar dins dels cinc dies següents a la vista oral, o dins dels deu dies següents a la recepció de les actuacions per l'Audiència quan la seva celebració no hagi estat procedent.»

2. La sentència d'apel·lació no pot condemnar l'encausat que va ser absolt en primera instància ni agreujar la sentència condemnatòria que li hagi estat imposada per error en l'apreciació de les proves en els termes que preveu el tercer paràgraf de l'article 790.2.

No obstant això, la sentència, absolutòria o condemnatòria, pot ser anul·lada i, en aquest cas, les actuacions s'han de tornar a l'òrgan que va dictar la resolució recorreguda. La sentència d'apel·lació ha de concretar si la nul·litat s'ha d'estendre al judici oral i si el principi d'imparcialitat exigeix una nova composició de l'òrgan de primera instància amb vista al nou enjudiciament de la causa.

3. Quan la sentència apel·lada sigui anul·lada per trencament d'una forma essencial del procediment, el tribunal, sense entrar en el fons de la decisió, ha d'ordenar que es reposi el procediment a l'estat en què estava en el moment en què es va cometre la falta, sense perjudici que conservin la seva validesa tots els actes el contingut dels quals seria idèntic no obstant la falta comesa.

4. Contra la sentència dictada en apel·lació només es pot interposar recurs de cassació en els supòsits que preveu l'article 847, sense perjudici del que s'estableix respecte de la revisió de sentències fermes, o a l'article següent per a la impugnació de sentències fermes dictades en absència de l'acusat. Quan no s'interposi recurs contra la sentència dictada en apel·lació les actuacions s'han de tornar al jutjat als efectes de l'execució de la sentència.

5. La sentència s'ha de notificar als ofesos i perjudicats pel delictes, encara que no s'hagin mostrat part en la causa.»

Nou. S'introdueix en el llibre IV un nou títol III bis amb la rúbrica i el contingut següents:

«TÍTOL III bis

Procés per acceptació de decret

Article 803 bis a. *Requisits del procés per acceptació de decret.*

En qualsevol moment després que la fiscalia hagi iniciat diligències d'investigació o s'hagi incoat un procediment judicial i fins que finalitzi la fase d'instrucció, encara que l'investigat no hagi estat cridat a declarar, es pot seguir el procés per acceptació de decret quan es compleixin acumulativament els requisits següents:

1r Que el delictes estigui castigat amb pena de multa o de treballs en benefici de la comunitat o amb pena de presó que no excedeixi un any i que es pugui suspendre de conformitat amb el que disposa l'article 80 del Codi penal, amb privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors o sense.

2n Que el Ministeri Fiscal entengui que la pena en concret aplicable és la pena de multa o treballs en benefici de la comunitat i, si s'escau, la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

3r Que no estigui personada una acusació popular o particular en la causa.

Article 803 bis b. *Objecte.*

1. El procés per acceptació de decret dictat pel Ministeri Fiscal té per objecte una acció penal exercida per imposar una pena de multa o treballs en benefici de la comunitat i, si s'escau, de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

2. A més, pot tenir per objecte l'acció civil dirigida a obtenir la restitució de la cosa i la indemnització del perjudici.

Article 803 bis c. *Contingut del decret de proposta d'imposició de pena.*

El decret de proposta d'imposició de pena emès pel Ministeri Fiscal ha de tenir el contingut següent:

- 1r Identificació de l'investigat.
- 2n Descripció del fet punible.
- 3r Indicació del delicte comès i menció succinta de la prova existent.
- 4t Breu exposició dels motius pels quals entén, si s'escau, que la pena de presó ha de ser substituïda.

5è Penes proposades. Als efectes d'aquest procediment, el Ministeri Fiscal pot proposar la pena de multa o treballs en benefici de la comunitat, i, si s'escau, la de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors, reduïda fins a un terç respecte de la prevista legalment, encara que suposi la imposició d'una pena inferior al límit mínim que preveu el Codi penal.

6è Peticions de restitució i indemnització, si s'escau.

Article 803 bis d. *Remissió al jutjat d'instrucció.*

El decret de proposta d'imposició de pena dictat pel Ministeri Fiscal s'ha de remetre al jutjat d'instrucció per a la seva autorització i notificació a l'investigat.

Article 803 bis e. *Interlocutòria d'autorització.*

1. El jutjat d'instrucció ha d'autoritzar el decret de proposta d'imposició de pena quan es compleixin els requisits que estableix l'article 803 bis a.
2. Si el jutjat d'instrucció no autoritza el decret, aquest queda sense efecte.

Article 803 bis f. *Notificació de la interlocutòria i citació a dia cert.*

1. Dictada la interlocutòria d'autorització del decret pel jutjat d'instrucció, l'ha de notificar juntament amb el decret a l'encausat, el qual ha de citar perquè comparegui davant el tribunal en la data i el dia que s'assenyali.

2. En la notificació del decret s'ha d'informar l'encausat de la finalitat de la compareixença, de l'assistència preceptiva d'un lletrat per a la seva celebració i dels efectes de la seva incompareixença o, en cas que hi comparegui, del seu dret a acceptar o rebutjar la proposta continguda en el decret. També se l'ha d'informar que, en cas que no estigui defensat per un lletrat en la causa, s'ha d'assessorar amb un advocat de confiança o sol·licitar un advocat d'ofici abans del termini que preveu l'article següent.

Article 803 bis g. *Sol·licitud d'assistència lletrada.*

Si l'encausat no té assistència lletrada se li ha de designar un advocat d'ofici per al seu assessorament i assistència.

Perquè la compareixença es pugui dur a terme, la sol·licitud de designació d'advocat d'ofici s'ha de fer en el termini de cinc dies hàbils abans de la data per a la qual estigui assenyalada.

Article 803 bis h. *Compareixença.*

1. Per a l'acceptació de la proposta de sanció l'encausat ha de comparèixer en el jutjat d'instrucció assistit d'un lletrat.

2. Si l'encausat no hi compareix o rebutja la proposta del Ministeri Fiscal, totalment o parcialment pel que fa a les penes o a la restitució o indemnització, aquesta queda sense efecte. Si l'encausat hi compareix sense lletrat, el jutge ha de suspendre la compareixença d'acord amb el que disposa l'article 746 i ha d'assenyalar una nova data per a la seva celebració.

3. A la compareixença el jutge, en presència del lletrat, s'ha d'assegurar que l'encausat comprèn el significat del decret de proposta d'imposició de pena i els efectes de la seva acceptació.

4. La compareixença s'ha d'enregistrar íntegrament per mitjans audiovisuals, i en cas d'impossibilitat material s'ha de documentar de conformitat amb les regles generals.

Article 803 bis i. *Conversió del decret en sentència condemnatòria.*

Si a la compareixença l'encausat accepta la proposta de pena en tots els seus termes, el jutjat d'instrucció li ha d'atribuir el caràcter de resolució judicial ferma, que en el termini de tres dies ha de documentar en la forma i amb tots els efectes de sentència condemnatòria, la qual no és susceptible de cap recurs.

Article 803 bis j. *Ineficàcia del decret de proposta de pena.*

Si el decret de proposta de pena esdevé ineficaç perquè el jutjat d'instrucció no l'autoritza, per incompareixença o per falta d'acceptació de l'encausat, el Ministeri Fiscal no està vinculat pel seu contingut i ha de prosseguir la causa per la via que correspongui.»

Deu. S'introdueix en el llibre IV un nou títol III ter amb la rúbrica i el contingut següents:

«TÍTOL III ter

De la intervenció de tercers afectats pel decomís i del procediment de decomís autònom

CAPÍTOL I

De la intervenció en el procés penal dels tercers que puguin estar afectats pel decomís

Article 803 ter a. *Resolució judicial de crida al procés.*

1. El jutge o tribunal ha d'acordar, d'ofici o a instància de part, la intervenció en el procés penal de les persones que puguin estar afectades pel decomís quan constin fets dels quals es pugui derivar raonablement:

- a) que el bé el decomís del qual se sol·licita pertany a un tercer diferent de l'investigat o encausat, o
- b) que hi ha tercers titulars de drets sobre el bé el decomís del qual se sol·licita que es podrien veure afectats per aquest.

2. Es pot prescindir de la intervenció dels tercers afectats en el procediment quan:

- a) no s'hagi pogut identificar o localitzar el possible titular dels drets sobre el bé el decomís del qual se sol·licita, o
- b) existeixin fets dels quals es pugui derivar que la informació en què es funda la pretensió d'intervenció en el procediment no és certa, o que els suposats titulars dels béns el decomís dels quals se sol·licita són persones interposades vinculades a l'investigat o encausat o que actuen en connivència amb ell.

3. Contra la resolució per la qual el jutge declari improcedent la intervenció del tercer en el procediment es pot interposar recurs d'apel·lació.

4. Si l'afectat pel decomís ha manifestat al jutge o tribunal que no s'hi oposa, no s'ha d'acordar la seva intervenció en el procediment o s'ha de posar fi a la que ja s'hagi acordat.

5. En cas que s'acordi rebre declaració de l'afectat pel decomís, se l'ha d'instruir del contingut de l'article 416.

Article 803 ter b. *Especialitats de la intervenció i citació a judici del tercer afectat.*

1. La persona que pugui estar afectada pel decomís pot participar en el procés penal des que se n'hagi acordat la intervenció, encara que aquesta participació està limitada als aspectes que afectin directament els seus béns, drets o situació jurídica i no es pot estendre a les qüestions relacionades amb la responsabilitat penal de l'encausat.

2. Per a la intervenció del tercer afectat pel decomís és preceptiva l'assistència lletrada.

3. L'afectat pel decomís ha de ser citat al judici de conformitat amb el que disposa aquesta Llei. En la citació s'ha d'indicar que el judici es pot dur a terme en la seva absència i que s'hi pot resoldre, en tot cas, sobre el decomís sol·licitat.

En el judici l'afectat pel decomís pot actuar per mitjà de la seva representació legal, sense que hi sigui necessària la seva presència física.

4. La incompareixença de l'afectat pel decomís no impedeix la continuació del judici.

Article 803 ter c. *Notificació i impugnació de la sentència.*

La sentència en què s'acordi el decomís s'ha de notificar a la persona afectada per aquest encara que no hagi comparegut en el procés, sense perjudici del que disposa l'apartat 2 de l'article 803 ter a. La persona afectada pot interposar contra la sentència els recursos que preveu aquesta Llei, encara que ha de circumscriure el seu recurs als pronunciaments que afectin directament els seus béns, drets o situació jurídica, i no el pot estendre a les qüestions relacionades amb la responsabilitat penal de l'encausat.

Article 803 ter d. *Incompareixença del tercer afectat pel decomís.*

1. La incompareixença del tercer afectat pel decomís que va ser citat de conformitat amb el que disposa aquesta Llei té com a efecte la seva declaració en rebel·lia. La rebel·lia del tercer afectat es regeix per les normes que estableix la Llei d'enjudiciament civil respecte al demandat rebel, incloses les previstes per a les notificacions, els recursos contra la sentència i la rescissió de la sentència ferma a instància del rebel, si bé, en cas de rescissió de la sentència, aquesta s'ha de limitar als pronunciaments que afectin directament el tercer en els seus béns, drets o situació jurídica. En aquest cas, s'ha de remetre una certificació al tribunal que hagi dictat sentència en primera instància, si és diferent del que hagi dictat la sentència rescissòria i, a continuació, s'han de seguir les regles següents:

a) S'ha d'atorgar al tercer un termini de deu dies per presentar un escrit de contestació a la demanda de decomís, amb proposició de prova, en relació amb els fets rellevants per al pronunciament que l'afecti.

b) Presentat l'escrit dins de termini, l'òrgan jurisdiccional ha de resoldre sobre l'admissibilitat de prova mitjançant una interlocutòria i, d'acord amb les normes generals, s'ha d'assenyalar una data per a la vista, l'objecte de la qual s'ha de cenyir a l'enjudiciament de l'acció civil plantejada contra el tercer o de l'afecció dels seus béns, drets o situació jurídica per l'acció penal.

c) Contra la sentència es poden interposar els recursos que preveu aquesta Llei.

Si no es presenta escrit de contestació a la demanda dins de termini o el tercer no compareix a la vista degudament representat, s'ha de dictar, sense més tràmit, sentència coincident amb la rescindida en els pronunciaments afectats.

2. Els mateixos drets que preveu l'apartat anterior es reconeixen al tercer afectat que no hagi tingut l'oportunitat d'oposar-se al decomís perquè en desconeixia l'existència.

CAPÍTOL II

Procediment de decomís autònom

Article 803 ter e. *Objecte.*

1. Pot ser objecte del procediment de decomís autònom que regula el present títol l'acció mitjançant la qual se sol·licita el decomís de béns, efectes o guanys, o un valor equivalent a aquests, quan no s'hagi exercit amb anterioritat, llevat del que disposa l'article 803 ter p.

2. En particular, aquest procediment és aplicable en els casos següents:

a) Quan el fiscal es limiti en el seu escrit d'acusació a sol·licitar el decomís de béns i reservi expressament per a aquest procediment la seva determinació.

b) Quan se sol·liciti com a conseqüència de la comissió d'un fet punible l'autor del qual hagi mort o no pugui ser enjudiciat perquè està en rebel·lia o incapacitat per comparèixer a judici.

3. En el cas de reserva de l'acció pel fiscal, el procediment de decomís autònom només es pot iniciar quan el procés en què es resolgui sobre les responsabilitats penals de l'encausat ja hagi conclòs amb sentència ferma.

Article 803 ter f. *Competència.*

És competent per al coneixement del procediment de decomís autònom:

a) el jutge o tribunal que hagi dictat la sentència ferma,

b) el jutge o tribunal que estigui coneixent de la causa penal suspesa, o

c) el jutge o tribunal competent per a l'enjudiciament de la causa quan aquesta no s'hagi iniciat, en les circumstàncies que preveu l'article 803 ter e.

Article 803 ter g. *Procediment.*

Són aplicables al procediment de decomís autònom les normes que regulen el judici verbal que regula el títol III del llibre II de la Llei d'enjudiciament civil en allò que no siguin contradictòries amb les que estableix aquest capítol.

Article 803 ter h. *Exclusivitat del Ministeri Fiscal en l'exercici de l'acció.*

L'acció de decomís en el procediment de decomís autònom l'ha d'exercir exclusivament el Ministeri Fiscal.

Article 803 ter i. *Assistència lletrada.*

Són aplicables a totes les persones els béns o drets de les quals es puguin veure afectats pel decomís les normes reguladores del dret a l'assistència lletrada de l'encausat que preveu aquesta Llei.

Article 803 ter j. *Legitimació passiva i citació a judici.*

1. S'han de citar a judici com a demandats els subjectes contra els qui es dirigeixi l'acció per la seva relació amb els béns a decomissar.

2. L'encausat rebel ha de ser citat mitjançant una notificació adreçada a la seva representació processal en el procés suspès i la fixació d'un edicte en el tauler d'anuncis del tribunal.

3. El tercer afectat pel decomís ha de ser citat de conformitat amb el que preveu l'apartat 3 de l'article 803 ter b.

Article 803 ter k. *Compareixença de l'encausat rebel o amb la capacitat modificada judicialment.*

1. Si l'encausat declarat rebel en el procés suspès no compareix en el procediment autònom de decomís se li han de nomenar un procurador i un advocat d'ofici que n'han d'assumir la representació i defensa.

2. La compareixença en el procediment de decomís autònom de l'encausat amb la capacitat modificada judicialment per comparèixer en el procés penal suspès es regeix per les normes de la Llei d'enjudiciament civil.

Article 803 ter l. *Demanda de sol·licitud de decomís autònom.*

1. La demanda de decomís autònom s'ha de presentar per escrit que expressi en apartats separats i numerats:

- a) Les persones contra les quals es dirigeix la sol·licitud i els seus domicilis.
- b) El bé o béns el decomís dels quals es pretén.
- c) El fet punible i la seva relació amb el bé o béns.
- d) La qualificació penal del fet punible.
- e) La situació de la persona contra la qual es dirigeix la sol·licitud respecte al bé.
- f) El fonament legal del decomís.
- g) La proposició de prova.
- h) La sol·licitud de mesures cautelars, amb la justificació de la conveniència de la seva adopció per garantir l'efectivitat del decomís, si escau.

2. Admesa la demanda, l'òrgan competent ha d'adoptar les resolucions següents:

1r Ha d'acordar o no les mesures cautelars sol·licitades.

2n Ha de notificar la demanda de decomís a les parts passivament legitimades, a qui ha d'atorgar un termini de vint dies perquè es personin en el procés i presentin un escrit de contestació a la demanda de decomís.

3. Adoptades les mesures cautelars, l'oposició, la modificació o l'aixecament d'aquestes i la prestació de caució substitutòria s'han de dur a terme d'acord amb el que preveu el títol VI del llibre III de la Llei d'enjudiciament civil en allò que no sigui contradictori amb les normes que estableix aquest capítol.

Article 803 ter m. *Escrit de contestació a la demanda de decomís.*

1. L'escrit de contestació a la demanda de decomís ha de contenir, en relació amb els correlatius de l'escrit de demanda, les al·legacions de la part demandada.

2. Si el demandat no interposa el seu escrit de contestació en el termini conferit o si en desisteix, l'òrgan competent ha d'acordar el decomís definitiu dels béns, efectes o guanys, o d'un valor equivalent a aquests.

Article 803 ter n. *Resolució sobre prova i vista.*

L'òrgan competent ha de resoldre sobre la prova proposada mitjançant una interlocutòria, en la qual ha d'assenyalar la data i hora per a la vista d'acord amb les regles generals. Aquesta resolució no és recurrible, encara que la sol·licitud de prova es pot reiterar en el judici.

Article 803 ter o. *Judici i sentència.*

1. El judici s'ha de dur a terme de conformitat amb el que disposa l'article 433 de la Llei d'enjudiciament civil i el jutge o tribunal ha de resoldre mitjançant una

sentència en el termini de 20 dies des de la seva finalització, amb algun dels pronunciaments següents:

- 1r Estimar la demanda de decomís i acordar el decomís definitiu dels béns.
- 2n Estimar parcialment la demanda de decomís i acordar el decomís definitiu per la quantitat que correspongui. En aquest cas, s'han de deixar sense efecte les mesures cautelars que s'hagin acordat respecte a la resta dels béns.
- 3r Desestimar la demanda de decomís i declarar que no és procedent perquè concorre algun dels motius d'oposició. En aquest cas, s'han de deixar sense efecte totes les mesures cautelars que s'hagin acordat.

2. Quan la sentència estimi totalment o parcialment la demanda de decomís, ha d'identificar els perjudicats i fixar les indemnitzacions que siguin procedents.

3. El pronunciament en costes es regeix per les normes generals que preveu aquesta Llei.

Article 803 ter p. *Efectes de la sentència de decomís.*

1. La sentència desplega els efectes materials de la cosa jutjada en relació amb les persones contra les quals s'hagi dirigit l'acció i la raó petitòria plantejada, consistent en els fets rellevants per a l'adopció del decomís, relatius al fet punible i la situació davant dels béns del demandat.

2. Més enllà de l'efecte material de la cosa jutjada que estableix l'apartat anterior, el contingut de la sentència del procediment de decomís autònom no vincula en l'enjudiciament posterior de l'encausat, si es produeix.

En el procés penal posterior contra l'encausat, si es produeix, no s'ha de sol·licitar ni ha de ser objecte d'enjudiciament el decomís de béns sobre el qual s'hagi resolt amb efecte de cosa jutjada en el procediment de decomís autònom.

3. Als béns decomissats se'ls ha de donar la destinació que preveuen aquesta Llei i el Codi penal.

4. Quan el decomís s'hagi acordat per un valor determinat, s'ha de requerir la persona en relació amb la qual s'hagi acordat perquè procedeixi al pagament de la quantitat corresponent dins del termini que se li determini, o, altrament, designi béns per un valor suficient sobre els quals l'ordre de decomís es pugui fer efectiva.

Si el requeriment no és atès, s'ha de procedir de la manera que preveu l'article següent per a l'execució de l'ordre de decomís.

Article 803 ter q. *Investigació del Ministeri Fiscal.*

1. El Ministeri Fiscal pot portar a terme, per si mateix, a través de l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius o per mitjà d'altres autoritats o dels funcionaris de la policia judicial, les diligències d'investigació que siguin necessàries per localitzar els béns o drets titularitat de la persona en relació amb la qual s'hagi acordat el decomís.

Les autoritats i els funcionaris dels quals el Ministeri Fiscal sol·liciti la col·laboració estan obligats a prestar-la sota l'advertència d'incórrer en un delictes de desobediència, llevat que les normes que regulin la seva activitat disposin una altra cosa o fixin límits o restriccions que s'hagin d'atendre, cas en què han de traslladar al fiscal els motius de la seva decisió.

2. Quan el fiscal consideri necessari portar a terme alguna diligència d'investigació que s'hagi d'autoritzar judicialment, ha de presentar la sol·licitud al jutge o tribunal que hagi conegut el procediment de decomís.

3. Així mateix, el Ministeri Fiscal es pot adreçar a les entitats financeres, els organismes i registres públics i les persones físiques o jurídiques perquè facilitin, en el marc de la seva normativa específica, la relació de béns o drets de l'executat dels quals tinguin constància.

Article 803 ter r. *Recursos i revisió de la sentència ferma.*

1. Són aplicables en el procediment de decomís autònom les normes reguladores dels recursos aplicables al procés penal abreujat.
2. Són aplicables al procediment de decomís autònom les normes reguladores de la revisió de sentències fermes.

Article 803 ter s. *Incompareixença de l'encausat rebel i del tercer afectat.*

La incompareixença de l'encausat rebel i del tercer afectat en el procediment de decomís autònom es regeix pel que disposa l'article 803 ter d.

Article 803 ter t. *Acumulació de sol·licitud de decomís contra l'encausat rebel o persona amb la capacitat modificada judicialment en la causa seguida contra un altre encausat.*

En el supòsit en què la causa seguida contra l'encausat rebel o persona amb la capacitat modificada judicialment continuï per a l'enjudiciament d'un encausat o més, es pot acumular en la mateixa causa l'acció de decomís autònom contra els primers.

Article 803 ter u. *Presentació d'una nova sol·licitud de decomís.*

El Ministeri Fiscal pot sol·licitar al jutge o tribunal que dicti una nova ordre de decomís quan:

- a) es descobreixi l'existència de béns, efectes o guanys als quals s'hagi d'estendre el decomís però de l'existència o titularitat dels quals no s'hagi tingut coneixement quan es va iniciar el procediment de decomís, i
- b) no s'hagi resolt anteriorment sobre la procedència del seu decomís.»

Onze. S'introdueix un nou article 846 ter amb el contingut següent:

«1. Les interlocutòries que suposin la finalització del procés per falta de jurisdicció o sobreseïment lliure i les sentències dictades per les audiències provincials o la Sala Penal de l'Audiència Nacional en primera instància són recurribles en apel·lació davant les sales civil i penal dels tribunals superiors de justícia del seu territori i davant la Sala d'Apel·lació de l'Audiència Nacional, respectivament, que han de resoldre les apel·lacions en sentència.

2. La sala civil i penal dels tribunals superiors de justícia i la Sala d'Apel·lació de l'Audiència Nacional s'han de constituir amb tres magistrats per al coneixement dels recursos d'apel·lació que preveu l'apartat anterior.

3. Els recursos d'apel·lació contra les resolucions que preveu l'apartat 1 d'aquest article es regeixen pel que disposen els articles 790, 791 i 792 d'aquesta Llei, si bé les referències efectuades als jutjats penals s'entenen fetes a l'òrgan que hagi dictat la resolució recorreguda i les referències a les audiències, al que sigui competent per al coneixement del recurs.»

Dotze. Es modifica l'article 847, que queda redactat de la manera següent:

«1. El recurs de cassació és procedent:

a) Per infracció de llei i per trencament de forma contra:

- 1r Les sentències dictades en única instància o en apel·lació per la sala civil i penal dels tribunals superiors de justícia.
- 2n Les sentències dictades per la Sala d'Apel·lació de l'Audiència Nacional.

b) Per infracció de llei del motiu que preveu el número 1r de l'article 849 contra les sentències dictades en apel·lació per les audiències provincials i la Sala Penal de l'Audiència Nacional.

2. Queden exceptuades les que es limitin a declarar la nul·litat de les sentències recaigudes en primera instància.»

Tretze. Es modifica l'article 848, que queda redactat de la manera següent:

«Poden ser recorregudes en cassació, únicament per infracció de llei, les interlocutòries per a les quals la llei autoritzi el recurs esmentat de manera expressa i les interlocutòries definitives dictades en primera instància i en apel·lació per les audiències provincials o per la Sala Penal de l'Audiència Nacional quan suposin la finalització del procés per falta de jurisdicció o sobreseïment lliure i la causa s'hagi dirigit contra l'encausat mitjançant una resolució judicial que suposi una imputació fundada.»

Catorze. S'addiciona un paràgraf segon a l'article 889, que queda redactat en els termes següents:

«Article 889.

Per denegar l'admissió del recurs és necessari que l'acord s'adopti per unanimitat.

La inadmissió a tràmit del recurs de cassació en el supòsit que preveu l'article 847.1.b) es pot acordar per providència succintament motivada sempre que hi hagi unanimitat per carència d'interès cassacional.»

Quinze. Es modifica l'article 954, que queda redactat en els termes següents:

«1. Es pot sol·licitar la revisió de les sentències fermes en els casos següents:

a) Quan una persona hagi estat condemnada en sentència penal ferma que hagi valorat com a prova un document o testimoni després declarats falsos, la confessió de l'encausat arrencada per violència o coacció o qualsevol altre fet punible executat per un tercer, sempre que aquests aspectes siguin declarats per una sentència ferma en procediment penal seguit a l'efecte. No és exigible la sentència condemnatòria quan el procés penal iniciat amb aquesta finalitat sigui arxivat per prescripció, rebel·lia, mort de l'encausat o una altra causa que no suposi una valoració de fons.

b) Quan hagi recaigut sentència penal ferma que hagi condemnat pel delictes de prevaricació algun dels magistrats o jutges intervinents en virtut d'alguna resolució recaiguda en el procés en el qual recaigui la sentència la revisió de la qual es pretén, sense la qual la sentència hauria estat diferent.

c) Quan sobre el mateix fet i encausat hagin recaigut dues sentències fermes.

d) Quan després de la sentència sobrevingui el coneixement de fets o elements de prova, que, si s'haguessin aportat, haurien determinat l'absolució o una condemna menys greu.

e) Quan, resolta una qüestió prejudicial per un tribunal penal, es dicti amb posterioritat sentència ferma pel tribunal no penal competent per a la resolució de la qüestió que sigui contradictòria amb la sentència penal.

2. És motiu de revisió de la sentència ferma de decomís autònom la contradicció entre els fets declarats provats en aquesta sentència i els declarats provats en la sentència ferma penal que, si s'escau, es dicti.

3. Es pot sol·licitar la revisió d'una resolució judicial ferma quan el Tribunal Europeu de Drets Humans hagi declarat que aquesta resolució es va dictar en violació d'algun dels drets que reconeix el Conveni europeu per a la protecció dels

drets humans i llibertats fonamentals i els seus protocols, sempre que la violació, per la seva naturalesa i gravetat, comporti efectes que persisteixin i no puguin cessar de cap altra manera que no sigui mitjançant aquesta revisió.

En aquest supòsit, la revisió només la pot sol·licitar qui estigui legitimat per interposar aquest recurs i hagi estat demandant davant el Tribunal Europeu de Drets Humans. La sol·licitud s'ha de formular en el termini d'un any des que adquireixi fermesa la sentència del Tribunal esmentat.»

Setze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 964, que queda redactat de la manera següent:

«1. En els supòsits que no preveu l'article 962, quan la policia judicial tingui notícia d'un fet que presenti els caràcters d'algun delictes lleu, ha de formar de manera immediata l'atestat corresponent, que ha de remetre sense dilació al jutjat de guàrdia llevat dels supòsits que exceptua l'article 284 d'aquesta Llei. L'atestat esmentat ha de recollir les diligències practicades, així com l'oferiment d'accions a l'ofès o perjudicat, practicat de conformitat amb els articles 109, 110 i 967, i la designació, si en disposen, d'una adreça de correu electrònic i un número de telèfon als quals es remetin les comunicacions i notificacions que s'hagin de fer. Si no els poden facilitar o ho sol·liciten expressament, les notificacions se'ls han de remetre per correu ordinari al domicili que designin.»

Disset. S'addiciona un nou paràgraf a l'article 985, que queda redactat de la manera següent:

«Article 985.

L'execució de les sentències en causes per delictes correspon al tribunal que hagi dictat la que sigui ferma.

L'execució de les sentències recaigudes en el procés per acceptació de decret, quan el delictes sigui lleu, correspon al jutjat que l'hagi dictat.»

Divuit. S'incorpora una nova disposició addicional cinquena amb la redacció següent:

«Disposició addicional cinquena. *Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius.*

1. L'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius és l'òrgan administratiu al qual corresponen les funcions de localització, recuperació, conservació, administració i realització d'efectes procedents d'activitats delictives en els termes que preveu la legislació penal i processal.

Quan sigui necessari per a l'exercici de les seves funcions i la realització de les seves finalitats, l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius pot sol·licitar la col·laboració de qualssevol entitats públiques i privades, que estan obligades a prestar-la de conformitat amb la seva normativa específica.

2. Els recursos que s'encarreguin a l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius abans que es dicti resolució judicial ferma de decomís es poden gestionar a través del compte de dipòsits i consignacions judicials quan es tracti dels diners resultants de l'embargament o la realització anticipada dels efectes. Per a la resta de béns, en atenció a les circumstàncies, l'Oficina els pot gestionar de qualsevol de les maneres que preveu la legislació aplicable a les administracions públiques. Els interessos del diner i els rendiments i fruits dels béns s'han de destinar a satisfer els costos de gestió, incloent-hi els que corresponguin a l'Oficina; la quantitat restant s'ha de conservar de resultes del que es disposi mitjançant resolució judicial ferma de decomís.

Quan recaigui resolució judicial ferma de decomís, els recursos obtinguts han de ser objecte de realització i la quantitat obtinguda s'ha d'aplicar en la forma que preveu l'article 367 quinquies de la Llei d'enjudiciament criminal. La quantitat restant, així com el producte obtingut per la gestió dels béns durant el procés, s'ha de

transferir al Tresor com a ingrés de dret públic, del qual una vegada deduïdes les despeses de funcionament i gestió de l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius, dotades en el pressupost del Ministeri de Justícia, s'afecta fins a un 50 per cent a la satisfacció de les finalitats que assenyala l'apartat següent. Aquests ingressos generen crèdit en el pressupost del Ministeri de Justícia, d'acord amb el que estableix la Llei general pressupostària.

Els costos de gestió i les despeses que preveuen els paràgrafs anteriors es poden estimar de la manera com es determini reglamentàriament.

3. Són finalitats pròpies dels recursos obtinguts per l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius com a conseqüència de les resolucions judicials de decomís les següents:

- a) el suport a programes d'atenció a víctimes del delicte, inclosos l'impuls i la dotació de les oficines d'assistència a les víctimes,
- b) el suport als programes socials orientats a la prevenció del delicte i el tractament del delinqüent,
- c) la intensificació i millora de les actuacions de prevenció, investigació, persecució i repressió de delictes,
- d) la cooperació internacional en la lluita contra les formes greus de criminalitat,
- e) i les que es puguin determinar reglamentàriament.

4. La Llei de pressupostos generals de l'Estat de cada any ha de determinar el percentatge objecte d'afectació a les finalitats que assenyala aquesta disposició. Els criteris per a la distribució dels recursos afectats s'han de fixar anualment mitjançant un acord del Consell de Ministres.»

Dinou. S'incorpora una nova disposició addicional sisena amb la redacció següent:

«Disposició addicional sisena. *Procediment.*

Sense perjudici del que s'estableix per als processos especials, els delictes que alternativament o conjuntament estiguin castigats amb una pena lleu i una altra de menys greu s'han de substanciar pel procediment abreujat o, si s'escau, pel procediment per a l'enjudiciament ràpid de determinats delictes o pel procés per acceptació de decret.»

Disposició addicional única. *Previsió de costos.*

Les mesures que inclou aquesta norma no poden suposar un increment de dotacions de personal, ni de retribucions, ni d'altres despeses de personal.

Disposició transitòria única. *Legislació aplicable.*

1. Aquesta Llei s'ha d'aplicar als procediments penals incoats amb posterioritat a la seva entrada en vigor.

2. L'article 954 s'ha d'aplicar també a les sentències que adquireixin fermesa després de la seva entrada en vigor.

El supòsit que preveu l'apartat 3 de l'article 954 s'ha d'aplicar a les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans que adquireixin fermesa després de la seva entrada en vigor.

3. L'article 324 s'ha d'aplicar als procediments que estiguin en tramitació a l'entrada en vigor d'aquesta Llei. A aquests efectes, es considera el dia d'entrada en vigor com a dia inicial per al còmput dels terminis màxims d'instrucció que fixa aquesta Llei.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei hipotecària.*

Es modifica el paràgraf setè de l'article 20 de la Llei hipotecària, que queda redactat en els termes següents:

«No es pot prendre anotació de demanda, embargament o prohibició de disposar, ni qualsevol altra prevista a la Llei, si el titular registral és una persona diferent d'aquella contra la qual s'ha dirigit el procediment. En els procediments criminals i en els de decomís es pot prendre anotació d'embargament preventiu o de prohibició de disposar dels béns, com a mesura cautelar, quan segons el parer del jutge o tribunal hi hagi indicis racionals que el verdader titular és l'encausat, i ho ha de fer constar així en el manament.»

Disposició final segona. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència que atribueix en exclusiva a l'Estat l'article 149.1.6a de la Constitució espanyola en matèria de legislació processal.

La disposició final primera es dicta a l'empara de les competències exclusives de l'article 149.1.8a de la Constitució espanyola en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics.

Disposició final tercera. *Incorporació de dret de la Unió Europea.*

Mitjançant aquesta Llei s'incorpora al dret espanyol la Directiva 2014/42/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 3 d'abril de 2014, sobre l'embargament i el decomís dels instruments i del producte del delicte a la Unió Europea.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de dos mesos de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 5 d'octubre de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY